

“Kiu en la mondo volas tiom paroli al vi?” Dadli mirigite demandis al Hari.

* * *

Je la dimanĉa mateno, onklo Verno sidiĝis ĉe la manĝotablo, aspektante lace kaj iomete malsane, sed kontente.

“Poŝto ne venas dimanĉojn,” li feliĉe rememorigis ilin dum li ŝmiris marmaladon sur sia tagĵurnalo, “hodiaŭ neniom da damnindaj leteroj —“

Io zumis tra la kuireja kameno dum li parolis kaj akute trafis la malantaŭon de lia kapo. Tuj kuglis el la kameno tridek aŭ kvardek leteroj. La Dursloj kaŭris, sed Hari saltis en la aeron, provante kapti unu.“

“EI! EI!”

Onklo Verno kaptis Hari ĉe la talio kaj ĵetis lin en la koridoron. Kiam onklino Petunjo kaj Dadli elkuris kun la brakoj ŝirmantaj la vizaĝojn, onklo Verno frapfermegis la pordon. Li povis aŭdi la leterojn, ankoraŭ fluantajn en la ĉambron, resaltantajn de la muroj kaj planko.

“Nu, jen la fino,” diris onklo Verno, provante trankvile paroli sed samtempe eltirante grandajn tufojn el la liphararo. “Revenu post ne pli ol kvin minutoj, pretaj por foriri. Ni foriros. Paku kelkajn vestaĵojn. Ne disputu!”

Li aspektis tiel danĝere, pro manko de duono de la liphararo, ke neniu kuraĝis disputi. Post dek minutoj ili deŝiris la najlitajn pordojn kaj estis en la aŭto, forrapidante al la aŭtoŝoseo. Dadli snufadis en la malantaŭa seĝo; lia patro estis batinta lin ĉe la kapo pro prokrastado dum li provis paki siajn televidilon, vidbendilon kaj komputilon en sia sportvalizeto.

Ili veturis. Kaj pluveturis. Eĉ onklino Petunjo ne kuraĝis demandi, kien ili iras. Foje onklo Verno akute turnis ilin kaj veturis kontraŭdirekte dum iom da tempo.

“Eviti ilin ... eviti ilin,” li murmuretis kiam ajn li tion faris.

La tutan tagon ili ne haltis por manĝi aŭ trinki. Je la noktigo Dadli estis jam hurlanta. Neniam en la vivo li spertis tagon tiel malbonan. Li malsatis, li maltrafis kvin vidindajn televidprogramerojn, kaj neniam li pasigis tiom da tempo sen detruai aliplanedanon en la komputilo.

Onklo Verno finfine haltis ekster malgaja hotelo en antaŭurbo de metropolo. Dadli kaj Hari dividis ĉambron kun du litoj kaj humidaj, mucidaj kovriloj. Dadli ronkadis, sed Hari restis maldormanta, sidante sur la fenestrobreto, rigardante malsupren al la lumoj de preterirantaj aŭtoj kaj scivolante ...

* * *